

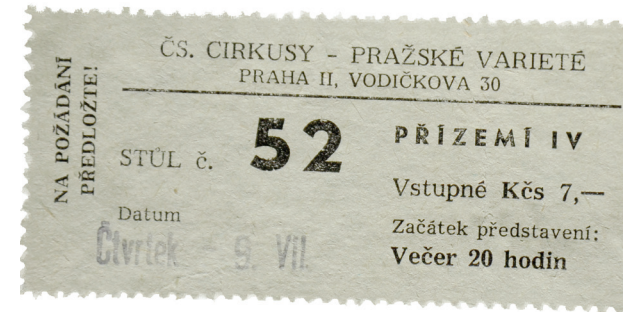
Paměti kouzelníka
Zdeňka Dlabala

Paměti kouzelníka
Zdeňka Dlabala

Karolína Oliveriusová

Mundus vult decipi, ergo decipiatur.
Svět chce být klamán, tedy buď klamán.

Prolog

Ruch nedočkavého obecnstva utichá, když začne hrát hudba. Po chvílce se rozevřela opona a kouzelník a jeho asistentka vcházejí na jeviště. On je oděn v černém obleku a ona má zlaté šaty, které hází odlesky na všechny strany. Kouzelník si svléká rukavice, které se promění v černý hedvábný šátek, jenž v následujícím okamžiku úplně zmizí.

Potom kouzelník ukazuje obecnstvu žlutý šátek z obou stran, aby se obecnstvo přesvědčilo, že v něm není nic ukryto. Jenže, tak rychle jako je lusknutí prstů, vytahuje zpod šátku tři láhve Becherovky.

Představení pokračuje a kouzelníkovi se mezi prsty postupně objevuje několik dýmek, které ho na slovo poslouchají a přeskakují mu mezi prsty. Pak si z jedné potáhne a fajfky jsou v tu ránu fuč. Následují triky s kartami, nad kterými člověku zůstává rozum stát. Pak jakoby „odnikud“ tahá nekonečný proud hedvábné látky a ve finále svoji asistentku přečaruje do jiných šatů. Tímto kouskem končí jejich vystoupení a kouzelník i s asistentkou mizí za jevištní oponou.

Setkání s kouzly

Moje první setkání s kouzly bylo asi v pěti nebo šesti letech, kdy jsem měl po starším bratrovi krabici s kouzly „Hokus, Pokus“. Prvního kouzelníka jsem viděl v první třídě ve škole v Praze v Záběhlicích, když k nám přišel kouzlit do třídy. Tady na té fotce jsem ten třetí zleva a dělám kamarádovi rohy.

Dalším kouzelníkem, se kterým jsem se setkal, byl pan Dobrovoldský. Byl to amatérský kouzelník, který kouzлил pro radost. Za války jsem sousedům roznášel potravinové lístky a on mě vždycky při návštěvě něco naučil nebo mi vyrobil nějakou rekvizitu. V deseti letech jsem pak od bratra dostal větší krabici kouzel, kterou mám dodnes jako památku. Kouzla mě začala stále více zajímat a pak jsem objevil obchod s kouzly pana Leopolda Beránka v Podskalské ulici, kam jsem chodil kupovat drobné triky. K panu Beránkovi jsem pak později chodil dva roky do kouzelnické školy.

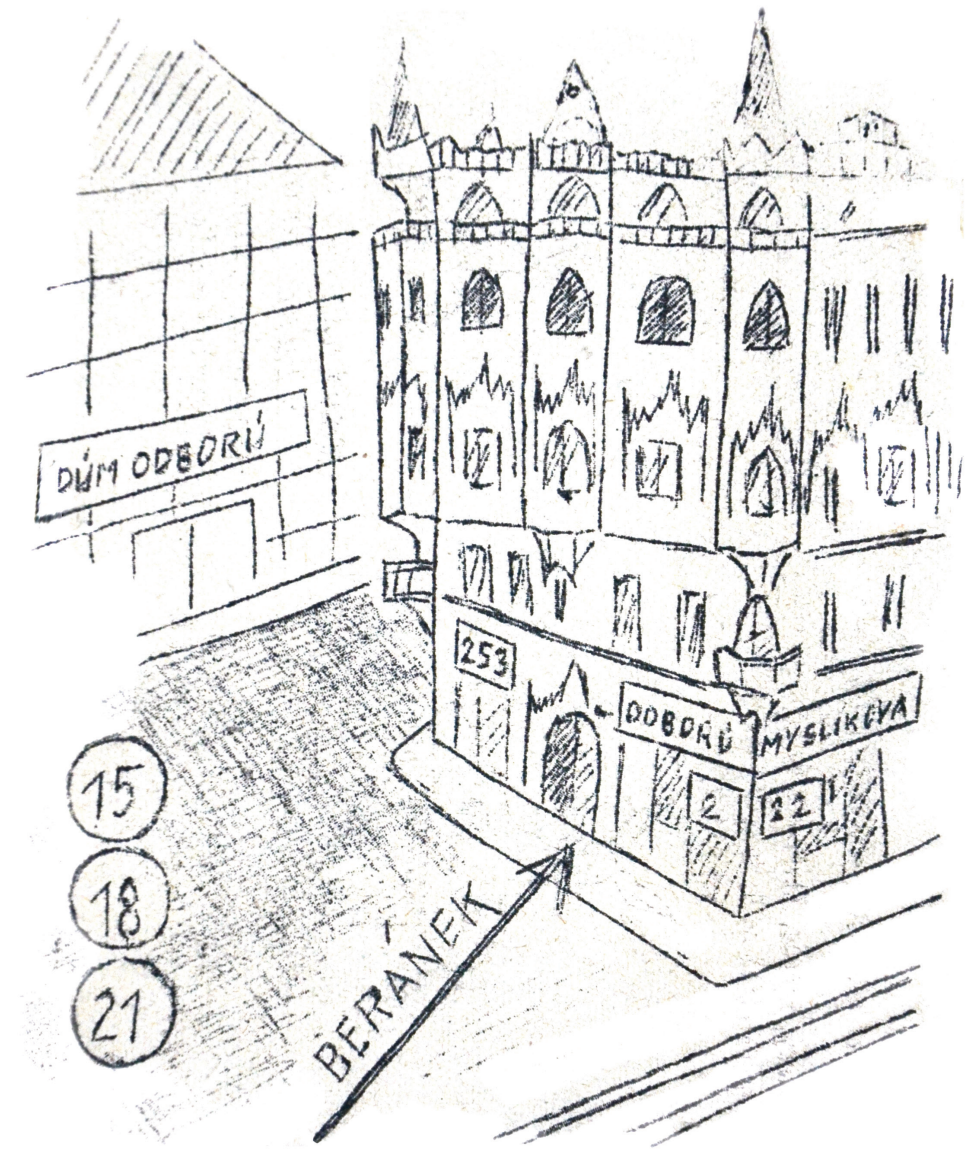

Kouzelnické obchody

V Praze tehdy byly jen dva kouzelnické obchody. Jeden vlastnil pan Leopold Beránek a druhý patřil panu Karlu Juzovi.

Já jsem hlavně nakupoval u pana Beránka, ale hodně kouzel jsem si i sám vyráběl.

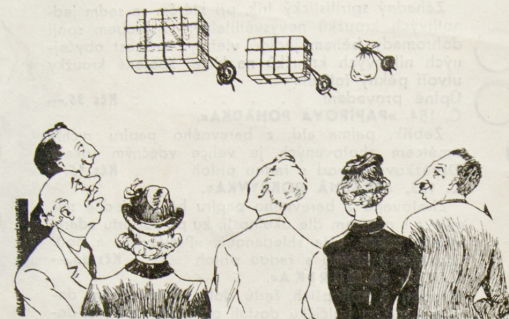

Beránkova novinky:

Č. 666. »REX« — prstýnkový trik.

Umělec si vypůjčí několik prstenů a mincí. Mince mohou být cizí hodnoty neb poznamenány. Jeden předmět po druhém nechá umělec zmizeti.

Nevysvětlitelným způsobem objeví se vypůjčené předměty v dobře zaplombovaných krabicích.

Krabici může dáti komukoliv k otevření. V.i.c.e s.e n.e.m.u.s.i j.i.ž krabice dotknouti!! Po otevření je nalezena uvnitř krabice menší, právě tak důkladně ovázaná, opět s pečeti. I další krabice jsou naprosto neprodyšně uzavřeny. V nejmenší je sáček dobře zašitý, bez veškerých příprav a jeho otvor je opět zavázán a s novou pečeti. Po odvázání nalezne překvapeně společnost uvnitř jak prsten, tak i mince.

Krabice se nezaměňují! Prstny a mince se nevyměňují!

Krabice nemají žádného tajného mechanismu. Jsou v rukách diváků.

Velice poutavý trik — jak pro jeviště, tak i pro parket. Umělec může být diváky obklopen se všech stran.

Původní provedení (2 krabice) a ostat. příslušenství Kčs 82.—
»A« — přepychové kovové provedení (3 krabice) Kčs 350.—

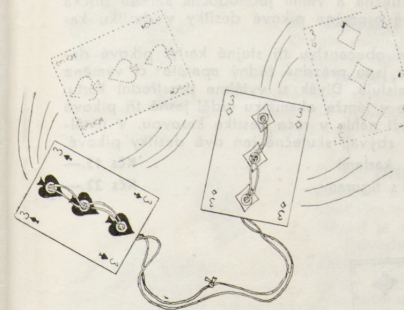
Č. 991. »ZENITH«. Kouzelník jako mlynář a pekař.

Casová iluze. Umělec nasype před zraky diváků zrní do vkusné, ale zcela obyčejné krabice. Za okamžik promění zrní v mouku a z této pak vyrobí před zraky diváků jemné pečivo, housky, rohlíky, moučnický atd.

Krabice se dají divákům prohlédnouti. Tato iluze neměla by chyběti v žádném kouzelnickém programu. Zvláště pro amatery jest velice vděčná. Máme na skladě v úplném provedení. Kčs 200.—

U Beránka nejen obdržíte všechny senační novinky za levnou cenu, ale i všechny potřebné pomůcky z dílen, kde pracují opravdoví kouzelníci.

BERÁNEK L. dům kouzel, Praha II, Podska

Č. 199. »NEROZLUCNÉ TROJKY«

Hlavo!am? Ne — nový stolní trik. Obě trojky jsou dobře přivázány k sobě.

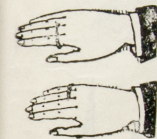
Nikomu se nepodaří od sebe je oddělit, aniž by provaz neb vázání porušil. — Ovšem mimo umělce, který v okamžiku obě trojky od sebe oddělí. Obě karty jsou stále v rukou diváků.

Úplné Kčs 18.—

Č. 1055. »KRÁLOVSKÝ KARETNÍ TRIK«

Čtyři králové a čtyři královny záhadně cestují na různá místa ve hře podle textu povídky. Bez aparátů, bez manipulací i pro úplně začátečníky.

Úplné provedení i s kartami Kčs 25.—

Č. 19. »FLIK... FLIK...«
vděčný žert ke stolu, při kterém obyčejná kulatá gumička cestuje z prstů na prsty jiné i tenkrát, když konce prstů jsou provázkem neb jinou gumou svázaný dohromady. Gumy jsou bez příprav.

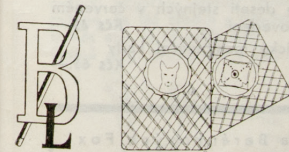
Úplné provedení i s řadou gumiček Kčs 6.—

Č. 2013. »JEZDCI«.

Zdařilá kreslířská hříčka. Jezdce nemožno posadit na koně, ale přece to umělec k překvapení společnosti lehce dokáže, aniž by jezdce odtrhl, stříhal neb překládal.

1 kus Kčs 2.—

5 kusů Kčs 9.—

Č. 158. »ZÁHADA DESETI«.

K různým stolním nenáročným hříčkám patří tento nový jednoduchý žert, trik, který vlastně není trikem a proto diváky oklame sto procentně.

Pět stejných karet s černými iniciálkami a pět s červenými iniciálkami. Karty jsou dobře zamíchány, rozděleny ve dvě hromádky po pěti a rozloženy před diváky. Jsou-li v jedné hromádce dvě červené, musí být také v druhé hromádce dvě černé. To by ovšem bylo jednoduché.

Ale pozor! Karty černé byly dány proti červeným, obrázky proti sobě, libovolně zamíchány a přece rozložíme-li je na stůl, vyjde vždy přesně v první hromádce dvě červené a v druhé dvě černé. Kdo trik nezná — za žádných okolností nedokáže.

Tyto záhadné karty i s obrázkovým návodem — novinka Kčs 20.—

Já tu mám i Beránkův ceník. On nejdřív posílal ceníky jen jako dva listy a pak z toho vydal asi centimetr tlustou knížečku. Na vrchu je i jeho znak, kde má iniciály a kouzelnickou hůlku.

Já koupil asi ti čtvrtě triků z toho ceníku, ale pár jsem jich zase prodal.

Beránek měl opravdu velký výběr. Regály v jeho obchodě byly plné. Pro každého tam bylo něco. Triky začínaly na dvoukoruně a končily v tisících. Třeba kovová petrolejová lampa, která se při předvádění zapálila, kouzelník si o ní zapálit cigaretu a pak mu zmizela z ruky, stála tisíc šest set padesát korun. To byly skoro dva moje měsíční platy.

Kauzelnické začátky

Já jsem se vyučil chemikem ve Spofě (spojené farmaceutické závody) a pak jsem absolvoval farmaceutickou průmyslovou školu. Po škole jsem byl dva roky na vojně, kde jsem se zúčastnil několika soutěží. Jezdili jsme se souborem a během dvou let jsem měl 100 vystoupení. Něco málo jsem si i vydělal, ale stále to bylo málo na mízející hůl, kterou jsem si chtěl koupit. Stála tisíc korun a to byly tehdy velké peníze. Tak jsem se rozhodl zaplatit svou vlastní krví... Sebral jsem kluky a šli jsme darovat krev.

Po vojně jsem byl přijat do Magického klubu Praha a kouzelnický slib jsem složil 24. 5. 1957. Nejprve jsem vystupoval s kamarádem Jiřím Křečkem, až později se mnou začala vystupovat Jitka.

V roce 1961 jsme s Jitkou, tehdy už manželkou, dělali profesionální kouzelnické zkoušky a začali jsme vystupovat na estrádách, v barech a ve varieté. Kouzelnictví jsme měli jako druhé zaměstnání. Já jsem pracoval jako chemik v Metazu v Týnci nad Sázavou a Jitka jako laborantka v pivovaru ve Velkých Popovicích. Přes den jsme byli v zaměstnání a večer jsme až do pozdních hodin vystupovali. To jsem pak jel z vystoupení rovnou do práce.

Bylo období, mohlo to být asi kolem roku 1961 – 62, kdy jsme ještě chodili pěšky z Velkých Popovic do Strančic na vlak, protože autobus jezdil asi jen dvakrát za den. Tehdy se do Strančic choďovalo pěšky asi hodinu.... Ale já k tomu měl ještě dva kufry. Jeden s rekvizitami a druhý s kostýmy. Vlakem jsme se potom dostali do Prahy. Pak jsme si naštěstí koupili skútr. Jednou nám ho někdo ukradl, ale druhý den se našel, snad se ten člověk jen kousek svezl.

Po více jak deseti letech, kdy jsme s manželkou chodili z jeviště rovnou do práce, jsme se rozhodli trvalé zaměstnání ukončit a věnovat se vystupování naplno.

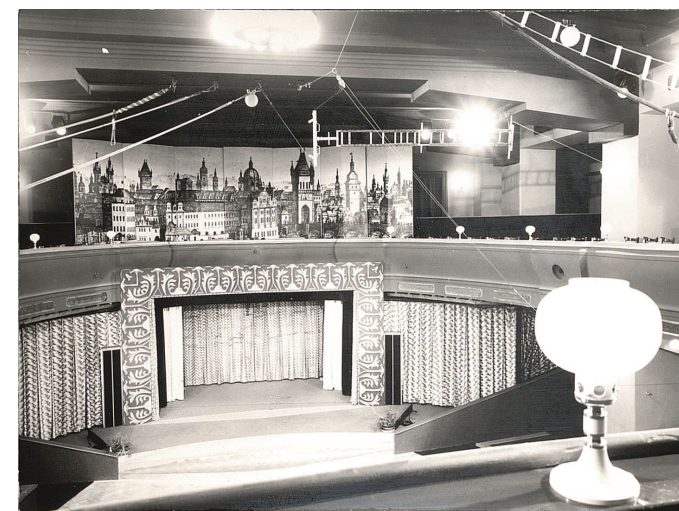
Kouzelníky na plavákové

První naše dlouhodobější angažmá bylo ve varieté Orfeum v Karlových Varech, kde jsme čtyry roky za sebou získali 1. cenu ve dvojicích na festivalu kouzel. Varieté Orfeum bylo v hotelové budově Grandhotelu Sřtelecký dům. Karlovarské varieté bylo velice prestižní. Vystupovali zde umělci z celého světa. Díky vysokému stropu sálu mohla být do programu zapojena i náročnější artistická čísla. Vystřídalo se tu mnoho artistů – akrobatů, kouzelníků, krotitelů zvířat, tanečníků, zpěváků a dalších umělců. Na pódiu varieté se často objevovala i cvičená zvířata, jako jsou medvědi, paviáni, papoušci, holubi, psi a dokonce i slon. Pro nás kouzelníky, tu bylo pravidelně pořádané světové setkání kouzelníků a mágů „Magiáles Šarivari“.

V Praze jsme vystupovali (celkem asi 30 let) ve varieté Praga ve Vodičkově ulici a Lucerna Baru. Dále jsme vystupovali v hotelech Embassy, Esplanade, Jalta, Moskva, International, v Lucerně ve Velkém sále, v baru U Zámečníka, v kavárně Alfa a Paláci kultury na Pankráci.

Velmi bohatý, mezinárodní program, kterého jsme byli součástí několik let, mělo varieté Rozmarýn v Brně. V Brně se vystupovalo také v programové kavárně Evropa a v pozdějších nočních hodinách v barech Bolero a Roxy.

V kavárně Evropa

Už jsem vyprávěl, co mi tenkrát vyvedli kolegové v kavárně Evropa? Jednou jsem tam vystupoval a ten samý večer tam byla i So Jackson. Měla kovbojské číslo a byla v tom moc dobrá. Točila lasem nad hlavou, práskala biči a dělala další kovbojské kousky.

Já tam tenkrát vystupoval s velkou krabicí Marlboro, ve které jsem měl všechny rekvizity. Těsně před vystoupením mi ji odnesl na pódium rekvizitář a pak jsem přišel já. Všiml jsem si, že se ta krabice pořád kolíbá a že ze zákulisí na mě všichni koukají. Říkal jsem si, co se děje... Když jsem otevřel víko, uviděl jsem uvnitř mrňavého psa. Báł se mě... Já nevěděl jestli mě kousne, protože jsem tam musel sahat pro rekvizity. No, byl jsem kvůli tomu nervózní, ale pokračoval jsem v programu. Potom jsem začal házet hedvábí a ten pes se po něm vyškřábal a ono to vypadalo jako kouzlo. To byl aplaus!

K té lumpárně se psem se mi pak přiznala právě Sonja Jackson. Ona byla pro každou srandu.

Zapomenuté kalhoty

Ve Varietě Praga se mi zase jednou stalo, bylo to patnáct minut před tím, než jsem měli jít na plac, že jsem nemohl najít svoje kostýmové kalhoty. Jitka je asi den předtím chtěla vyžehlit a zapomněla je dát zpátky do kufru na kostýmy. Já už se skoro svlékal, ale nebylo do čeho se oblékat... Do toho přišel syn Longmarka, Jára Marek. To je taky chlap jako hora, jako jeho otec. Nabídl mi, že mi půjčí svoje. Tak jsme si je vyměnili.

On ty moje kalhoty měl jak tříčtvrtáky. Nemohl se zapnout. Mě zas v pase přebývalo deset centimetrů. Takže jsme to chytli spínacími špendlíky a nohavice přehnuli dovnitř. Já si říkal, že to bude hrůza, až tohle uvidí lidi. Že to bude pěkná ostuda. „Sešpendlenej“ jsem to nakonec „oddělal“. Jára se koukal ze zadu. Ve varietě byl totiž jeden stůl vyhrazený pro artisty. Jára tam seděl v těch „tříčtvrtákách“ a vypadal, jako když čeká velkou vodu. A já...? Já určitě vypadal jak strašák.

Trampoty s autem

Příhod s auty mám rovnou několik. Hodně jsme cestovali a často nosili kufry s rekvizitami sem a tam. Bohužel se nám kolikrát stalo, že jsme si zabouchli klíče v autě. Jednou nám pomohl náhodný člověk (asi zloděj). Řekl, ať mu půjčíme ramínko na šaty a ať se nedíváme. Za dvě minuty bylo auto otevřené.

Ve Štětíně se nám zase přihodilo tohle. Odehráli jsme představení v baru Kaskada a nosili rekvizity do auta. Zrovna když jsme byli v prvním patře hotelu, abychom snesli poslední věci, uslyšeli jsme zatroubit auto. Podívali jsme se z okna a dva chlapi brali naše kufry z auta. Byli tak nešikovní, že když kufry vyndávali, omylem zatroubili a to nám zachránilo celý program... Utekli a nestačili nic odnést. Bohužel po sobě zanechali rozbité zadní okénko u auta a tak jsme poprosili topiče aby nám uřízl z tvrdého papíru tvar okénka. To jsme tam zamáčkli a jeli domů.

Další historka z Polska se stala v Jelení Hoře. Po vystoupení v baru jsme se všichni účinkující měli přesunout do nějaké restaurace, kde jsme měli také vstupovat. Jeli jsme taxíkem. Vedle šoféra seděl zpěvák, který po cestě kouřil.

Já byl vzadu, vedle Jitka a striptérka. Náhle se dalo auto do smyku, dostali jsme se do protisměru, sjeli do škarpy a převrátili se na bok. U mě se rozbilo okno a já měl zapíchnutý loket v hlině. Začal vytékat benzín. Naštěstí, zpěvák už měl dokouřeno. Jitka zapoměla, že na mě leží a já jsem vlastně na zemi. Říkala mi, ať vystoupím, jenže já jsem neměl kam vystoupit. Na mě Jitka, na ní striptérka a druhé dveře byly nahoře. Ven nás tahali vrchem. Jako z tanku. Dokonce jsme stihli i to druhé vystoupení.

Do Štětína jsme se ještě vrátili, i přes zkušenost téměř ukradených kufrů a rozbitého okýnka. Tenkrát jsme vystupovali v zámku. Po vystoupení jsme si s Jitkou chtěli odnést kufr s rekvizitami, načež vrátná se urazila a přesvědčila nás, že se tam nemůže nic ztratit, protože šatna se zamyká. Tak jsme na ní dali. Když jsme další večer přišli před vystoupením pro náš kožený kufr, byl pryč. Bylo v něm přes sedmdesát hedvábných šátků, sedm objevovacích špacírek, pohár na bubliny a další rekvizity. Policie nic nezjistila. Jeli jsme tedy o dva dny dřív domů a museli jsme si spoustu věcí dokoupit, abychom mohli pokračovat další měsíce.

Na Vánoce

Jednu příhodu mám taky s hotelem na Slovensku, kde jsme zůstali na Vánoce sami, protože se nám nevyplatilo jezdit domů. Na Štědrý den jsme tedy sháněli rybu, což se nám nakonec nepovedlo a tak jsme si koupili sledě v remuládě. Sedli jsme si k jídlu a v tom zazvonil telefon z recepcce, jestli bych na chvíli přišel dolů a pohlídal to tam. Recepční se vrátila asi za hodinu. Takže jsem místo večere dělal vrátného.

Náš program

Při sestavování programu je důležitý začátek, gradace i konec... Je to jako při vyprávění příběhu. Některé triky na sebe navazují a tak je potřeba je vhodně zkombinovat. Například, když tahám šátky z Becherovky, tak je pak použiji k dalšímu triku, kterému říkám „Coctail šátek“. To se vezme pět různobarevných šátků, které se dají do papírového sáčku, sáček se nafoukne, bouchne a z pěti šátků se stane jeden velký, který je ve stejných barvách.

Když jsem sestavoval náš program, hodně mi pomáhal mistr Oklama. To byl náš nejlepší kouzelník – manipulátor a taky super chlap. Měl skvělé nápady. Vyměnili jsme si několik originálních triků a taky jsem si od něj koupil trik se štamprlatama, ale já jsem z toho pak vycouval, protože s tím začal on. Pak mi znovu pomáhal, když jsme si s Jitkou vymysleli, že budeme dělat měnící se šaty. Hodně věcí jsme s ním konzultovali a paní Oklamová nám vyrobila takový model, podle kterého se šaty ušily. Pamatuji si, že se několikrát musely opravovat a švadlena, u které jsme to nechali šít, nás pak už nechtěla ani vidět. Tenhle trik byl hodně oblíbený u obecenstva. On to u nás nikdo neznal. Jen jsem před Jitkou mávnul šátkem a Jitka měla jiné šaty.

Spoustu triků jsem si sám vymyslel. Například, číši, ze které zmizí víno nebo obří číši, ze které vyšlehne oheň. Ta „ohňová“ číše nám hodně pomohla při začátcích. S pomocí pár lidí jsem ji vyrobil v Metazu, kde jsem pracoval, protože tam měli velké lisy na plexisklo. Nechal jsem si vysoustružit dřevěnou formu, do které se to zalisovalo. Než jsme ale přišli, jak na to, vzniklo spousta zmetků. Nakonec jsem jich nechal udělat víc. Co kdyby... A bylo to dobře. Šatny pro artistry byly často dost malé, sdílené a tak to ta číše párkrát odnesla.

Já teď trochu poodkryji tajemství... k tomu triku s číší je potřeba pyrovata. Na její přípravu je potřeba jeden díl kyseliny dusičné a dva díly kyseliny sírové. Do téhle směsi se namočí vata, která se pak vyždímá a dá usušit. Já ji vždycky vyráběl v práci v laboratoři a vyráběl jsem ji i pro další kouzelníky. Šéf pokaždé nadával. „Co kdyby to bouchlo,“ řval na mě.

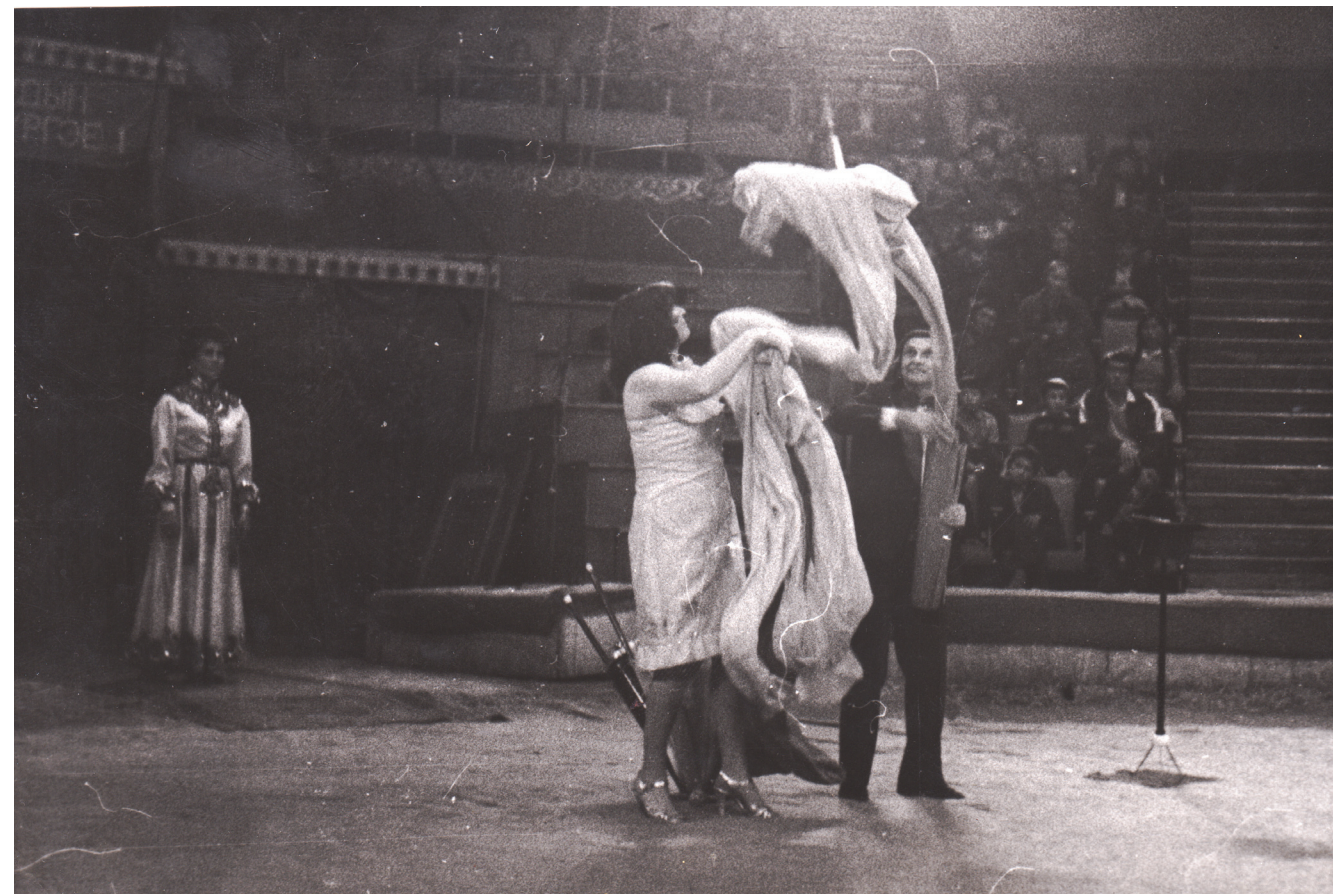
Jednou mě zase kolegyně v práci přemluvila, abych jí ukázal, jak se připravuje jododusík. To je slabá, ale zato dost citlivá výbušnina. Ona měla noční a u té přípravy podřimovala... No, to byl zase průšvih. Rozlilo se to po celé laboratoři, a když to na podlaze uschlo, praskala to jako blázen.

Ale... zpátky ke kouzlení a trikům. Další rekvizitou, kterou jsem si vymyslel, byla třeba bonboniéra měnící se v psací stroj, přeměna špacírky ve stůlek nebo pohár nekonečně chrlicí bubliny. Ten pohár na bubliny jsme s Jitkou zařadili také do našeho klasického programu, který byl po hodně let podobný. Obsahoval většinou tak kolem sedmnácti triků. Když jsme přišli na jeviště, já si ze špacírky vykouznil stůlek na odkládání drobných rekvizit. Pak jsem si sundal rukavice a ty proměnil v šátek. Následoval trik, kdy jsem vykouznil tři láhve becherovky. Z jedné jsem pak vytáhl šátky, se kterými jsem dělal již zmíněný „coctail šátek“. Dále jsem vzal dlouhý provaz, který jsem zauzloval a proměnil ho v provazové kruhy. Další trik byl s mincovým pravítkem. Já měl čtyři mince, které jsem nechal zmizet a Jitka je opět přičarovala navázané na stuhách pravítka. Pak přišel na řadu pohár na bubliny. Když bylo jeviště plné bublin, já je chytal mezi prsty a proměnil je v korále. Následovalo pět triků s šátkem a několik karetních manipulací. Na závěr jsme s Jitkou dělali trik s nekonečným hedvábím, na jehož závěru se partnerce změnil šaty. A na úplný konec jsem pro Jitku vykouznil ze špacírky květinu.

Kdybych měl říct, který trik byl můj nejoblíbenější, byl by to asi ten, při kterém mezi prsty objevuji skleničky s likérem. Další oblíbený jsem měl ten s šátkem. Dva bílé šátky se sváží uzlem, uzel se dá do úst. Mezitím se nechá zmizet červený šáteček, který se pak objeví navázaný mezi těmi bílými šátkem.

13

16

19

22

25

28

30

14

17

20

23

26

29

15

18

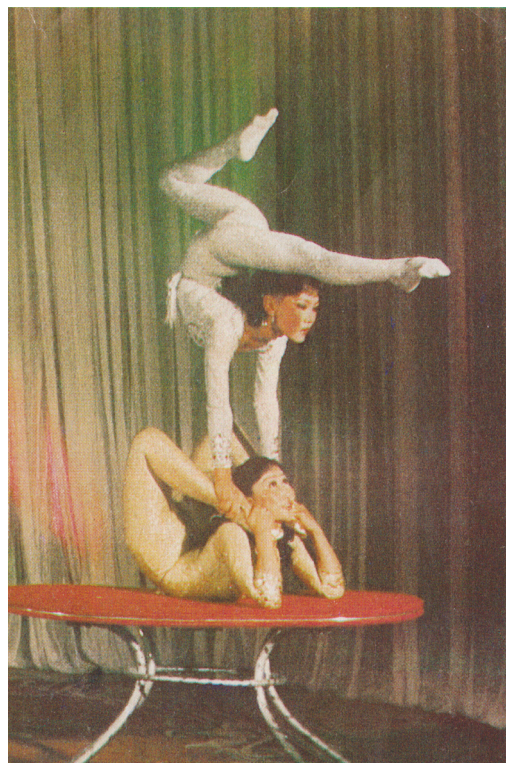
21

24

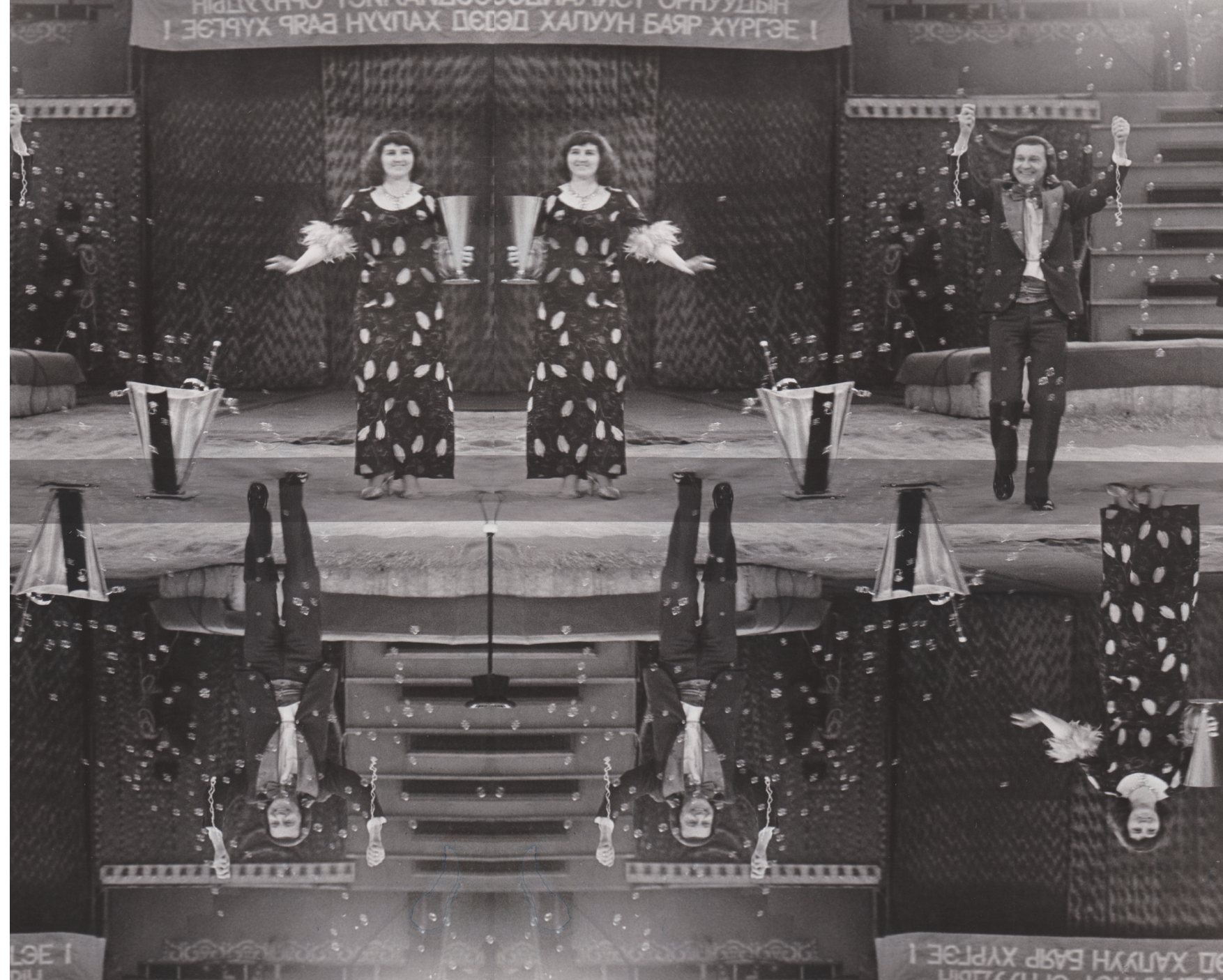
27

9 cirkusy

V posledních letech naší kariéry jsme jezdili asi osm let s cirkusy. U nás jsme dělali s cirkusy Pavlini, Jung, Moravan, Pacifik, Praga – Kopecký, Bowerti a Paris. Ty byly takové menší, rodinné. V zahraničí jsme měli turné s polským cirkusem Arlekin, který pojmul přes dva tisíce lidí a dvě sezóny jsme dělali s cirkusem v Mongolsku v hlavním městě Ulánbátar.

V Mongolsku jsme vystupovali v cirkusové budově, která byla inspirovaná cirkusovým stanem, takže uvnitř si člověk připadal jak v normálním cirkuse. Součástí budovy byl i velký dvůr a stáje pro velká zvířata jako jsou velbloudi, sloni, jaci a koně. Vystupovalo se tam celoročně, proto tam bylo i velmi dobré zázemí pro artisty. V cirkuse bylo dokonce i takové „učiliště“ pro dívky, které se měly stát profesionálními hadími ženami. Vystoupení hadích žen má v Mongolsku už dlouholetou tradici. Další efektní vystoupení Mongolů bylo, kdy do manéže vtrhlo na koních několik mužů a taky jedna žena a všichni za jízdy stříleli šípy do terče u stropu manéže.

Вид на гостиницу и 10 павильонов

Já na velblou doiv

Jitka s velblou dem

před jursou

na dvoře

Tato fotografie pochází z angažmana
v Mongolsku Ulán-Batoru v areálu.
První je Jilka dambá mongolka
Muchtora a tři artistka z Lazuza
Gulimba. Dělalá andipóol (do je
čonglování mužůch se kovářid nohama).

Muchtora byla ze skupiny Šingiti.
Přišli na koních do cítnou vyběhli
z luku do kopule cír kusu kde byl
kříž, který všichni zasáhli v kysku
v kterém se púřili ti. Pak dělali
vítěz na koních, všechno v běhu.
Muchtora byla je divná žena v té skupině

Práce u cirkusu

U nás jsme dělali se sedmi různými cirkusy. Třeba s Moravanem jsme odjeli dvě sezóny a jinde jsme jen za někoho zaskakovali na pár dnů. Vždy jsme ale spolupracovali s menšími cirkusy, které byly na jednom místě nanejvýš dva dny, takže jsme byli vlastně pořád na cestách. Ráno se vstávalo v sedm, v osm se vyjelo a přešlo se na nové místo. Šéf vždycky ukecal nějaké lidi, co byli nejbližší a od nich se natáhla elektřina a voda. V areálu cirkusu se pak zapíchl kolík, kam se připevnila hadice s kohoutkem a když bylo teplo, tak jsme se tam i všichni ostříkali vodou. Tak v poledne se začalo stavět. Záleželo, jak daleko se přejíždělo. Pak jsme se připravovali na vystoupení a když se odehrálo, šlo se zas bourat, což trvalo asi tak do půlnoci. A ráno jsme zas jeli dál.

Stan se stavěl většinou na starých hřištích nebo na loukách, které se vyjednaly. Občas jsme dělali na tak tvrdém place, že ani nešly zatlouct kolíky. To mě naštěstí nepotkalo, jinak jsem dělal všechno možné. Třeba u posledního cirkusu, se kterým jsme jezdili, jsme měli s Jitkou vždycky za úkol vyměřit manéž, vystavět ohrádku, která ji ohraničuje a pak nanosit sto dvacet židliček.

Občas se na stavbu stanu najalo několik dělníků, ale většinu postavili sami artisté. Každá hlava totiž cirkus stojí peníze. Ti dělníci taky často byli takové pochybné existence. Jednou se dokonce o práci přihlásil spartakiádní vrah, co zamordoval tři holky. Když ho pustili, tak to šel zkusit k cirkusu, protože ho nikde nechtěli vzít. Naštěstí šéfová taky řekla, že ho nevezme.

Jednou se zase stalo tohle: Když k nám do Popovic přijel cirkus, přemluvili nás, ať si s nimi jdeme alespoň jednou vystoupit. Jelo se snad do Pyšel. Tam bylo tak měkko, že se Jitka zapíchl kramfleka do země a nemohla se hnout. Průšvih byl, že zrovna uváděla naše číslo.

Já měl svázané ruce a nohy k židli v takovém kabinetu a trik spočíval v tom, že jsem i přesto zvonil na zvoneček nebo jsem si oblékl sako. Jitka o tom měla povídat do mikrofonu, ale jediné, co bylo slyšet z reproduktorů bylo (snažila se šeptat): „Já nemůžu chodit..., já nemůžu chodit“. A já tam seděl svázaný a nemohl jsem pokračovat...

Hodně lidí také zajímá, jak se žije v maringotkách. No, ..to bylo pokaždé jiné. Třeba U Moravanu nám dali sedmimetrovou maringotku. Ta byla jak nákladní vagón. Vnitřek jsme rozdělili záclonami, takže jsme měli vlastně plno pokojů.

Párkrát jsme dělali taky v kempech (obytných vozech). Jednu sezónu jsme měli opravdu parádní. Pěknou smělu jsme ale zas měli u cirkusu Bowerti. Tam nás chtěli jen na pár dní, za Rusy, kteří byli drazí. Provizorně nám dali takovou velkou bytelnou maringotku po slonech, ze které pak udělali skladiště na krámy a stroje. My jsme se měli nastěhovat místo těch Rusů, ale to nakonec nedopadlo, protože oni pak přišli se smlouvou od Pragokonzertu, že je tam musí nechat. No..., bylo to hrozný. Já už ani nevím, na čem jsme tam spali.

V poslední cirkus, kde jsme vystupovali, byl polský Arlekin. Zaskakovali jsme tam za Oklamu, který si chtěl vzít na měsíc dovolenou, protože měl smlouvu na celou sezónu. Tam jsme bydleli ještě s jednou paní v maringotce, která byla rozpůlená. Ta paní pracovala na kase a měla velkého vlčáka. Pokaždé, když drbal blechy, celá maringotka se třásla.

Ke konci sezóny, v listopadu, to už jsme si trochu topili přímotopem. (Šéf to ale neměl rád, že to žere moc proud.) My měli jeden od švagra. Vypadalo to jako na kuřata, když se na ně svítilo. Trochu to pomohlo, ale zima byla i tak.

U cirkusu se prostě dělalo za každého počasí. Nejhorší asi bylo, když přšelo. Jednou nám dokonce začalo sněžit. Ta vesnice, kde jsme zrovna vystupovali, byla na kopci a tak jsme pak sjeli níž, odehráli asi dvě vystoupení a frčeli domů. Cirkus chce být samozřejmě na turné co nejdéle, proto se dělá třeba od března až do listopadu, když je hezké počasí. Chtějí si vydělat co nejvíc před zimou. V zimě se dělají různé údržby, někteří nacvičují nová čísla a tak podobně. V podstatě se ale nemůžou dočkat, až bude březen a znovu vyjedou.

Program u cirkusu

U cirkusu jsme někdy vystupovali až třikrát za představení. V první půlce jsme dělali „Čínu“, pak náš tradiční program při hudbě a po přestávce jsme předvedli nějakou iluzi. Buď jsem přeřezával Jitku pilou, nebo jsme dělali totem...to jsme měnili. Někdy jsme totiž přijeli na stejné místo jako loni, tak aby lidi viděli zase něco nového.

Při vystoupení, kde jsme byli za Čiňany, jsme objevovali velké klece s andulkami. My je měli ale vycpané. Já živé nikdy neměl... Vlastně... jednou jsem měl hrdličku, ale já jsem neměl to srdce ji někam cpát.

Nedávno opakovali starší Televarieté v televizi a tam byl Němec, který během představení objevil celkem deset hrdliček ukrytých v šátku a dalších tajných kapsách. Ty hrdličky tam musely být dlouho zmačkané. To by teď ochránci přírody zuřili.

Diplomy ocenění

Já mám různé diplomy a ocenění zarámované v chodbě a další mám v deskách, protože všechno se tam ani nevejde. První diplomy jsem získal ze soutěží. Většinou jsem se dostal až do mezistátního kola. Pak jsme čtyřikrát s manželkou získali 1. cenu na Festivalu kouzel v Karlových Varech. Odtud jsme si přivezli i zlatý pohár. Od Unie magiků v Praze jsem dostal titul Zasloužilý magik a později i Řád Unie magiků. Od Českého magického svazu mám diplom za zásluhy a rozvoj magického umění a za reprezentaci. Tenkrát bylo v Praze deset magických klubů...Také jsem byl členem Magische Zirklu v Německu. Za patnáct let jsem získal stříbrný a za dvacet pět let zlatý odznak. U nás jsem čestným členem Magického klubu v Praze a byl jsem mezi prvními deseti členy Magické Akademie.

My, členové Magické Akademie se pravidelně scházíme..., teď u našeho kolegy Pavla Langera v bytě. On dřív choval hady a taky metrového krokodýla. Říkal nám, že ho jednou kousnul, když ho krmil. Po téhle zkušenosti si pak opatřil takový „chňapák“, jak na okurky. No, a jednou se to naše setkání trochu protáhlo a tak jsem u Langera přespával. Ležel jsem na kanapi hned vedle toho krokodýla a byl jsem sám překvapený, že se mi tam nakonec dobře spalo.

Libor a Eva

Na kouzelnickou dráhu se dal i náš syn Libor. Začal kouzlit v šesti letech. Poprvé vystupoval ve Velkých Popovicích v sokolovně, na takové místní estrádě. Na jevišti měl jako stolek velkého myšáka Mickeyho, který držel klobouk. Dělal asi šest triků při hudbě. Další vystoupení měl v Týnci nad Sázavou v kulturním domě, následovala asi další tři vystoupení.

Když šel na vojnu, ukázal jsem mu několik manipulačních triků s náprstky, mincemi a kartami. Na vojně to cvičil, a když se vrátil, zúčastnil se v Praze kouzelnické soutěže Stříbrný prsten, který vyhrál a začala jeho kouzelnická kariéra. Zúčastnil se několik celostátních soutěží, například v Bratislavě získal třetí cenu, na soutěži Ještědský krystal druhou cenu a další rok v Bratislavě také druhou cenu. Poté, co složil profesionální zkoušky, začal se kouzelnictvím živit. Věnoval se zejména manipulacím s náprstky, karty ho poslouchaly na slovo a uměl i vykouzlit mince. Vystupoval v Praze v barech, například v hotelu Jalta a dalších. Jezdil také po Slovensku. Jezdil jako sólo, do té doby, než začali vystupovat společně s manželkou Evou, jako „Libor a Eva“. Spolu jezdili asi osm let. Dostali se i do Polska, Ruska, Itálie a Rakouska, kde pracovali celý rok v cirkusu. Do programu si zařadili například přeměnu šatů, propichování hlavy a objevování velkých krystalů.

Eva měla také program jako sólo. S programem jsem jí hodně pomáhal, takže dělala podobné triky jako já, ale vypadala u toho líp... Dělala také ten trik, kdy v novinách nechala zmizet vodu a pak jí zase objevila. Předváděla také trik, kdy držela kornout, do kterého chytala míčky a pak předstírala, že je hodí proti obecnstvu, ale nic nevylítlo.

Kouzelnické rekvizity a kostýmy

Všechny rekvizity by se hodně zjednodušeně daly rozdělit do takových tří skupin. Velké rekvizity, se kterými se dělají různé větší iluze na jevišti. Pak ty, o něco menší, které mám tady (a ukazuje za oponu na rekvizity jako je třeba monstrance, lebka...). To jsou ty nejběžnější. S nimi se předvádí také před větším obecnstvem, ale stále tam má předvádějící určitý odstup od diváků. A pak ty malé na mikromagii. To se triky předvádějí u stolu a v přímé blízkosti diváka. To člověku stačí kuffíček, kde má karty a pár dalších drobných věcí. Zápalky, mince, žetony...

Ty velké rekvizity, to jsou třeba bedny na objevení nebo mizení partnerky, rozřezávání osoby nebo šibenice. My jsme s Jitkou dělali jedno kovbojské číslo, kdy jsem ji přivázal k totemu provazy, vystřelil a provazy se rozvázaly. Nebo mě diváci přivázali k židli, Jitka mě zavřela do takového kabinetu a já jsem tam zvonil na zvoneček nebo jsem se svázaný oblékl do saka a sako bylo pod tím provazem.

Dřív se těch obyčejných rekvizit nasekalo hodně, ale těch pěkných bylo jen pár. Těm pěkným se říká „od Adama“. On je vyráběl pro Beránkův obchod nebo přímo na zakázku. Rekvizity zdobil čínskými draky a jinými ornamenty, které vyřezával z mosazného plechu nebo je vykládal dřevem. Já mám od něj několik pěkných kousků, třeba rádio, které zmizí.

V současnosti jsou ty velké staré rekvizity velká vzácnost a hodně se s nimi i kšeftuje. Já si podle jednoho starého vzoru vyrobil „looping“. To je kovový stojan, kde se nejdřív objevují koule, následně se nechají zmizet, opět se objeví na „loopingu“, kde létají jako na horské dráze a nakonec vyltnou do klobouku. Pak se ten klobouk vyklopí a v klobouku je místo koulí buď jedna velká koule nebo třeba kytice.

Golem

Jednou mě taky napadlo, že bych mohl udělat program s Golemem. Vymyslel jsem k němu židovský program, který jsme předváděli i u pana Kožíška, kde vystupovala celá naše akademie. Já toho Golema vyráběl několik měsíců. Z hliníkových plechů jsem udělal základní obrisy. Ruce a nohy jsou z novodurových trubek a to jsem pak celé několikrát obaloval. Nejdřív obvazy, pak novinovými pruhy a nakonec prostěradly, které jsem Jitce zabavil. Jitka mi dělala lepidlo z mouky a vody a já každý den udělal několik vrstev. Nakonec jsme ho nabarvil a dodělal opasky.

Naše číslo s Golemem začínalo tak, že byl přikrytý šátkem, který po chvíli zmizel. Taky jsem koupil židovský svícen, kde je sedm svíček a s mávnutím šátku se bílé svíčky změnilly na červené. Pak jsem jednu zapálil a mezi plamenem a svíčkou jsem protáhl hedvábný šátek, aniž by chytl... Ke konci jsem ze šátku udělal kuličku jako šém a tím ho oživil. Golemovi se rozsvítily oči. Já šel dopředu, až na kraj jeviště a on přišel ke mě.

Dalšího Golema mám ve sklepě. Na něm jsme pracovali s Liborem asi rok. Předlohou nám byl sádrový Golem, kterého jsem dostal z filmových ateliérů. Libor přesně vypočetl míry tak, aby byl větší, ale aby se zachovaly proporce a vešel se do sklepa. Stavěli jsme ho na místě, takže ten to tam má „odsouzený“. Ten nahoře se dá rozložit na tři díly, abychom ho mohli vozit v autě.

Tento golem je jako kopie golema
z filmu "Císařův Pekač"
měl jsem "originál" malého z filmových
a šel jsem na Batan doveš. Tak se
se podle něj vypracovaly rozměry
aby se mohl do sklepa.

*Petrolejevá lampa, visí v rámu
obrázku, vyjme se, mecha se zmižet
a nystkilem se opět objeví pověšená
v rámu.*

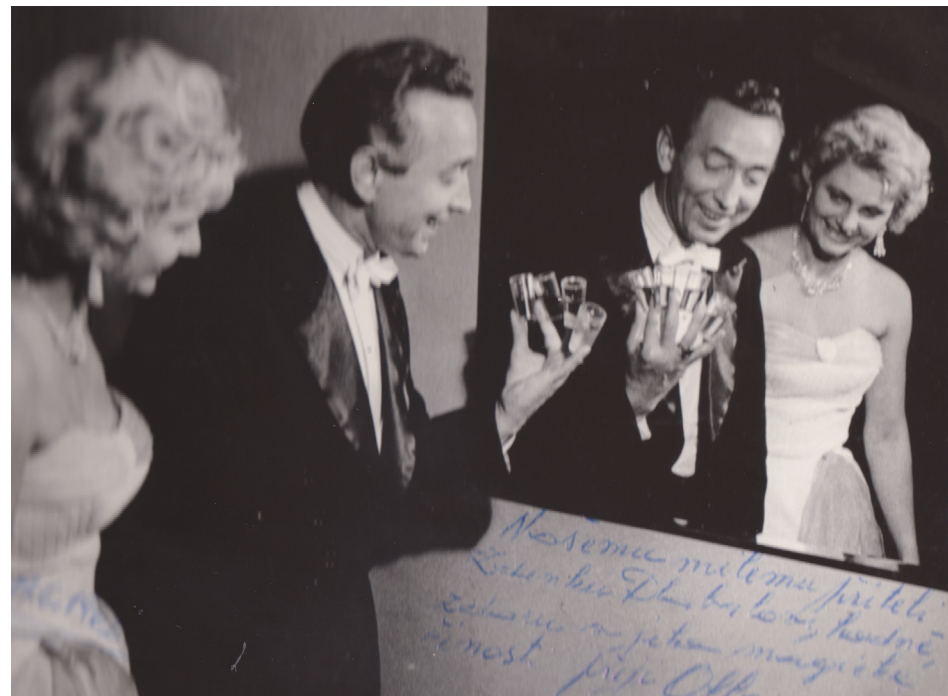
V dílně co mám jsem vyrobil hodně
rekvizit, jak pro sebe tak také
pro kolegy. Prodávám je i jeden
krík také do Moskvy do divadla
konzel. S kolegou Randaškem
si navzájem vyrobíme drobné křídly.
On měl dílnu na velké rekvizity
, které několik let dělal také
pro divadlo v Moskvě.

Tento trik jsme doma zkoušeli s vnučkou
a vzdeji jsme její předváděli v cirkuse
„Parafik“ s kterým jsme ještě měli několik
let s manželkou.
Efekt je takový, že partnerka se sváží.
Před ní ai stojíme divák v saku.
Nečtvrtě se takový balínek a po otevření
divák je v kosiči bez saka a partnerka
její má na sobě pout provazy.

Kd somu do soběmu se přiváží partnerka
na 3 místech na krku, v pasu a
na nohách. Tak se ještě přiváží
dlouhý provaz, který spojuje všechny
dři provazy a konec drží diváci.
Po vyškrtnu všechny provazy spadnou.

Mistr Oklama a jeho paní

Náprstky

Náprstky jsou jedna z kouzelnických rekvizit, které se používají při manipulacích. Dále se používají karty, mince, koule a další. Při manipulacích je důležitá šikovnost kouzelníkových rukou a odvádění pozornosti diváků. Kouzelnickému oboru, manipulaci, se říká také „Královna magie“, protože je to právě jeden z nejtěžších oborů kouzelnictví.

Dovolím si říct, že mistr Oklama (svým jménem Jaroslav Žďárský) byl nejlepší manipulátor u nás. Objevil mezi prsty štamprdlata, ale i zapálené cigarety.

Cylindre mistra Oklamy

Když kouzelník mistr Oklama vcházel na pódium, přicházel s cylindrem a špacírkou v ruce. Špacírka mu létala ve vzduchu, přelétávala mu z ruky do ruky. On si pak z té špacírky a cylindru sestavil takový odkládací stoleček, kam odhazoval třeba karty poté, co s nimi předvedl několik manipulací. Ve vzduchu také objevoval zapálené cigarety - vždy jednu objevil, párkrát si z ní potáhl, zahodil ji a objevil zase další. To se několikrát opakovalo. Potom také dělal trik s vlaječkami, objevoval korále, tahal několik metrů hedvábí z prázdné trubice a uměl také změnit své asistentce šaty.

Petrolejová mixicí lampa

*Stojan na mízení
a objevování kouli*

Drákulova kostka

Vešticí koule

Ruka odporudající na odážky

Stojan na karetní trik

Objevující se květina

Stroj na výrobu bublin

Trvalo mi několik let, než jsem tenhle stroj na bubliny vymyslel. S výrobou mi pomáhal můj kolega v Meta-zu, kde jsme tehdy pracovali. Uvnitř je mechanismus, který nepřetržitě chrlí bubliny.

Když jsme byli s Jitkou na jevišti, Jitka ho držela, a já chytal bubliny mezi prsty, chvíli jsem je držel a pak je proměnil v korále. Udělal hodně parády. Jenže, pak mi v Polsku ukradli celý kufr s rekvizitami a já ho musel vyrábět znovu. Ale to už jsme věděli, jak na to.

Lebka odpovídající na otázky

Tady mám jednu speciální rekvizitu. Tahle lebka odpovídá na různé otázky. Pak mám ještě jednu, která kouří a svítí ji oči, ale tahle je taková víc povedená.

Jednou jsem měl dokonce pravou lebku. Koupil jsem ji od předsedy magického klubu. Jenže, když jsem ji přinesl večer domů a položil ji na stůl, hned vypadl jeden zub. Jitka a moje matka hrozně nadávaly a chtěly, abych ji vrátil, tak jsem ji druhý den musel jít vyměnit za tuhle kaširovanou.

Stojan na žiletky

Tento stojan na žiletky nechal vyrobit Karel Juza, známý obchodník s kouzly. Když mi ho nabídl Pavel Langer, který je také kouzelník, musel jsem ho mít. S tímto trikem jsem začínal na vojně. Na novinách se ukázalo, že jsou žiletky ostré. Noviny se řízly. Pak se spolkl několik žiletek, většinou se to dělalo tak se sedmi, zapily se vodou, utrhlo se kus nitě a ta se dala taky do pusy. Pak se chytil konec nitě, která se začala postupně vytahovat z úst, kde byly žiletky postupně navázané s odstupem asi dvanácti centimetrů.

Tenhle trik se může dělat i s tupými žiletkami, jenže já byl zvyklý z vojny na ostré. Oni kluci mi ty moje rekvizity vždycky hrozně prohlíželi a kontrolovali, abych ani trochu nepodváděl.

Jednou se mi stalo, že mi ta jedna žiletka v puse praskla a rozřízl jsem si trochu ret. Představení jsem dokončil, ale po představení za mnou do šatny příběhla jedna paní z první řady a říkala mi, „Já vám tohle zakazuju dělat!“. No..., dělat jsem to nepřestal.

Kouzelná skříňka

Stojan na karetní trik

Zlatá levitující koule

Housemické karty

Tyto karty umožňují udělat čtyři různé barevné vějíře. Jednou za čas se musí karty namastit, aby lépe klouzaly. Protáhnou se mezi destičkami, které jsou uvnitř polepené textilií. Na textil se nasype trochu stearanu zinečnatého a karty se mezi destičkami protáhnou. Pak jdou snadněji vytvořit vějíře.

Longmarkovy karty

Tyto karty si nechal vyrobit kouzelník Jaroslav Marek, zvaný „Long Mark“. On měl přes dva metry. Myslím, že přesně dvě stě deset centimetrů. Do kouzelnické branže se dostal docela náhodou. Na recepci karlovarského varieté „Střelnice“, kde pracoval, si ho všiml americký kouzelník Chefalo, který ho angažoval do svého programu s liliputány. Longmark si časem vytvořil vlastní celovečerní kouzelnické představení. Všechny rekvizity, které používal, byly netradiční právě svými rozměry.

Na hřbetu Longmarkových karet je motiv jednoho jeho vystoupení. Hlavní rekvizitou tady toho kouzla byla velká mosazná váza. Tři liliputáni do ní nosili vodu ve džbánech. Longmark pak do té vázy sáhl a vytáhl několik živých kachen.

*Toto je mongolský
oblek pro páně.*

To je oblek v kterém jsem
vystupoval jako čínan.
Mantelka měla stejné
jako jinou čepici.
± zludov.

Kouzelnické hůlky

Svou první hůlku jsem si koupil v obchodě pana Beránka. Byl to vlastně i první trik, který jsem si od něj koupil. Byla to hůlka, která se vznášela u dlaně ruky. Tehdy měl pan Beránek obchod ještě v Podskalské ulici. Pak se přestěhoval do ulice V Ohradách, kde měl také obchod a jedna místnost za ním byla vyhrazená pro kouzelnický kurz, kam jsem chodil ještě asi s dalšími dvaceti nebo třiceti chlapy. Učili jsem se tam kouzelnické základy jako jsou manipulace s kartami, mincemi, náprstky a koulemi a také pár triků s provazem... Střídali jsme se na malém jevišti, zkoušeli jsme si různé manipulační triky a pan Beránek nás opravoval. Jeho syn Vladimír tam působil jako asistent. Často k nám vtrhl, v průběhu kurzu, předvedl nějaký trik a pak nás lákal, abychom si ho koupili v obchodě. Pan Beránek nám zase občas ukázal nějaký trik navíc a řekl, „kdo to chce vědět, ať zůstane, kdo ne, ať jde za dveře“ a pak nás ještě zkasíroval po desetikoruně. On to byl jak dobrý kouzelník, tak i obchodník. Když nám ukázal, jak se dělá uzel na cigaretě a jak se pak zase rozváže, aniž by se cigareta zlomila, chtěl po nás dvacet pět korun (v té době jsem si v zaměstnání vydělával tak tisícovku za měsíc). Mohlo se to ale dělat jen s cigaretou bez filtru, celou nacpanou tabákem. Fór byl v tom, že se cigareta před zauzlováním musí zabalit do celofánu. Tento trik se dělal ve společnosti. Člověk se s někým vsadil o peníze, že to nedokáže... Já jsem to za peníze ale nikdy nedělal. Já to neuměl, protože jsem až moc „hodnej“.

Ale zpět k panu Beránkovi. Hodně kouzelníků vyšlo právě od něj. Říkalo se mu „táta kouzelníků“.

V obchodě nabízel všelijaké kouzelnické rekvizity a ze začátku měl asi čtyři druhy kouzelnických hůlek. Mizící papírové, šátečkové na zmizení a objevení šátečku a taky mincovní. V tu dobu jsem hůlky ještě nesbíral. Já chtěl původně sbírat karty. Pak jsem ale viděl sbírku karet u svého kolegy a uvědomil jsem si, že je to nekonečné. Měl velkou třídílnou skříň a několik pořadačů plných karet. Tak jsem začal sbírat hůlky. To nějak vyllynulo samo. Teď jich mám dohromady přes čtyři sta.

magická hůl

V Magickém lexikonu, stojí, že magická hůl z doby Rudolfa II., symbolizuje mágovu vůli a je pokládána za nejdůležitější mágův nástroj. Je prý fluidickým kondenzátorem a zhotovuje se obvykle ze dřeva lísky. Na obou koncích hůlky by mělo být navlečeno sedm kroužků z planetárních kovů, což je zlato, stříbro, rtuť, měď, železo, cín a olovo. Hůlka by měla mít čtyřicet centimetrů a její konce by měly být opatřeny magnetizovanými uzávěry.

Když jsem se dočetl, jak se ta hůlka vyrábí, rozhodl jsem se ji podle podrobného návodu vyrobit. Co je k neuvěření, manželka mi dokonce dovolila, abych tam zabudoval i naše snubní prsteny.

*Staré kónické hůlky
(období kolem r. 1830)*

Zejména dřív byla kouzelnická hůlka hlavním symbolem a zároveň jakousi vizitkou každého kouzelníka.

Tenkrát kouzelníci měli kónické hůlky, které byly spíše na parádu. Na jevišti se používaly ty se stejným průměrem na konci i na začátku nebo hůlky, speciálně upravené pro jednotlivé triky.

moderní hůlky

V současné době se vyrábí spousta druhů hůlek z různých materiálů a k různým trikům.

Hůlka mistra Balcara

Mistr Balcar byl před druhou světovou válkou a v době války náš nejlepší kouzelník. Cestoval všude po světě. Vystupoval například v New Yorku, Curychu, Madridu nebo v Riu de Janeiru.

Jeho hůlku získal a dlouhá léta vlastnil Leopold Beránek a já ji pak koupil od jeho syna. Hůlka je z kosti, zlata, stříbra, broušeného skla a zeleného kamene.

Hůlka Karla Vaverky

Karel Vaverka je skvělý kouzelník a neskutečný srandista k tomu. Zabýval se hlavně mikromagií u stolu. On má celou sbírku triků na mikromagii, ve které má několik set triků.

Od něj jsem dostal tuto květinovou hůlku a taky tu malou kovovou s uzlem (str. 129). Bylo to na mé narozeniny. Pozvali jsme pár našich známých, taky kouzelníků. On tu hůlku zauzloval před našima očima. My jsme to taky zkoušeli, ale dokázal to jen on. Mě se ten fór hrozně líbil. Prý, abych od něj měl něco speciálního.

Kůlka Jana Postráneckého

Jan Postránecký byl členem souboru Divadla strýčka Jedličky, které jezdilo po celé republice. Mezi divadelními scénami vystupoval pan Postránecký jako čínský kouzelník.

Hůlka kouzelníka Edwina (Edwin Grimm)

Edwino je německý kouzelník, který měl kouzlení jako koníček, přesto ale odváděl skvělou práci. S kouzly hodně obchodoval. V Německu měl přístup k jiným kouzlům než my, tady u nás.

Já mu často nechával dělat nějakou rekvizitu a on mi za to kupoval kouzelnické hole, ke kterým bych se jinak nedostal. My jsme ty naše „obchody“ nijak neúčtovali. Jednou mi taky poslal míry na přezávací stůl, abych si ho mohl nechat vyrobit. Sám si ho udělal z kufříku, který se otevřel a vznikl takový stůl, ke kterému se našroubovaly nohy. K tomu mi pak ještě poslal elektrickou pilu, protože tady nebyla k dostání.

Žilka mistra Oklamy (Jaroslava Žďárského)

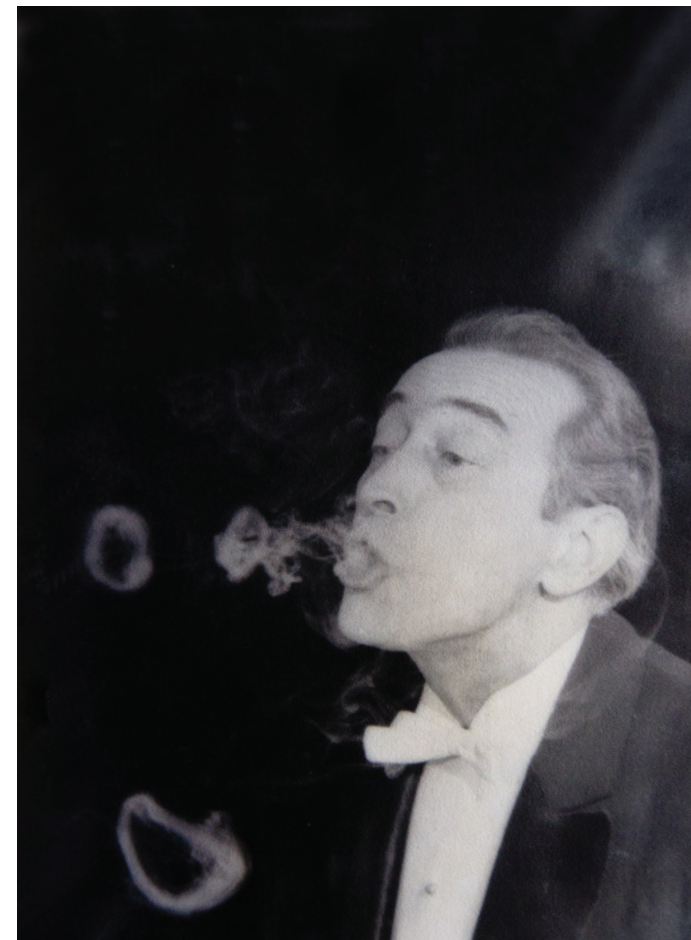
„A teď přijde muž, který vás oklame“: ohlásil konferenciér Jaroslava, když ho měl představit publiku (v té době si říkal ještě jinak). Tak už je asi jasné, jak jeho přezdívka vznikla.

Mistr Oklama byl takové kouzelnické „Eso“. Procestoval celou Evropu, dokonce byl i v Číně a Mongolsku. Byl to opravdu skvělý chlap a profesionální kouzelník. Paní Oklamová, zároveň i jeho asistentka při kouzlení, měla i samostatné číslo. Prováděla akrobacii na kole, které bylo asi ve dvoumetrové výšce na takové plošině. Různě tím kolem prolézala a dělala všemožné figury. To bylo velice neobvyklé číslo.

Paní Oklamová mi před pár lety dala téměř celý Oklamův desetiminutový program, kde je jeho špacírka, cylindr, cigarety, karty, trik s vlaječkami, korále, roura na objevování hedvábí a další menší rekvizity. Já mám schovaný i plakát, který zve na jeho kouzelnickou show. Píše se na něm:

Nejpozoruhodnější program dneška:

Večer kouzel, na kterém se Vám ukáže ve dvouhodinovém programu, vládce moderní magie, mistr Oklama, který přináší pořad neomezených možností, který po stránce odborné nenalézá v této době konkurenci. Novodobý styl práce odsunuje stranou vše dosud viděné a dává možnost shlédnouti experimenty, při kterých nevychází obecenstvo z bouře smíchu, nadšení, obdivu a údivu.

Hůlka Absolona (Karla Ocelíka)

Karel Ocelík, kouzelnickým jménem Absolon vystupoval se svojí manželkou Blankou jako „Duo Absolon“. Karel Ocelík se dostal se svými kouzly až do Ameriky, kde cestoval několik měsíců a vedl tam takový seminář po kouzelnických klubech. Měl s sebou též pár triků, které prodával. Já jsem mu taky jeden poradil. Šlo o barvící hůlku, která se umí dvakrát změnit.

Karlovi Ocelíkovi jsem taky vyráběl pyrovatu. To je vata, která po zapálení udělá velice působivý ohňový efekt. Tohoto efektu využívali třeba zrovna v jejich hlavním čísle, kde vystupovali jako bosorka a žalárník. Jednou jsem mu pyrovaty připravil plnou krabici od bot. On si ji dal pod zadní okénko v autě, pálilo však slunce, pyrovata „blafla“ a vyrazilo to okénko.

Pamatuji si na to, jak jednou vystupovali v Katovicích, kde měli číslo s kocourem. Ocelíkovi toho kocoura objevili na takovém pařezu a pak ho nechávali zase zmizet. Kocourovo zmizení zajišťovalo propadlo. Jednou se stalo, že na ně zpěvák Milan Drobný ušil pěknou boudu a přichystané žrádlo pro kocoura v pařezu vyměnil za živou myš. Pařez se kutálel přes celé jeviště... No, to byl rachot.

Kůňka Pavla Doubka

Pavel Doubek byl vystudovaný veterinář, který se dal k cirkusu. Postupně začal cvičit koně a nakonec se stal dokonce ředitelem cirkusu Evropa.

Já jsem mu pomáhal vymyslet triky, které chtěl předvádět s koněm. Ten kůň mu vlastně asistoval. Jeden z triků třeba byl, že se do novin zabalila špacírka, noviny se mu daly mezi zuby a když kůň kývnul, špacírka zmizela.

Kilka Dr. Abbeho (Karel Drába)

Karel Dráb mi hodně pomohl při mých kouzelnických začátcích. V Praze měl různé známosti mezi starými kouzelníky a tak mě ze začátku bral všude s sebou a představoval mě.

Hůlka kouzelníka Marvina (Jaroslava Randáčka)

Jaroslav Randáček je mým dlouholetým přítelem a kolegou. Známe se od roku 1961, kdy jsme společně absolvovali profesionální kouzelnické zkoušky v Praze.

Svou kouzelnickou dráhu odstartoval na scéně po boku pana Kosiny, pracovníka národního podniku „Československé cirkusy a varieté“. Poté vystupoval několik let jako sólo s originálním číslem s gramodeskami. Na jedné estrádě se seznámil s šestnáctiletou artistkou a tanečnicí Sašou, která tančila ve varieté Praga. Nakonec se stala jeho partnerkou a později manželkou. Během let si navzájem asistovali. Ona jemu v kouzlech a on jí v akrobatických číslech. Vystupovali pod kouzelnickým jménem „MUSIC MAGIC MARVIN“ a pro akrobatické číslo používali „SAŠA“. Postupem času do jejich čísla přidali fakírské kousky, polykání ohně, přeřezávání elektrickou pilou, různé stříhání provazů, stojící provaz, dělení partnerky v bedně na čtyři díly nebo propichování meči krabice v níž je ukrytá partnerka. On teda nepoužíval

meče ale barevné zářivky. Mnoho kouzelnických rekvizit si sám vyráběl.

Třicet let jezdili profesionálně po celé Evropě a jako první kouzelník od nás jsem se dostal do Japonska. Od roku 95 si založil firmu na výrobu velkých kouzelnických rekvizit „Marvin Art Studio“. Prodávali různé krabice a klece na zmizení asistentky nebo krabice, ve které se rozdělí tělo asistentky do tří částí a pak je vidět hlava dole, nohy uprostřed a ruce nahoře a také velké ventilátory, kterými lze zapnutými projít. Rekvizity vyráběl pro divadlo kouzel v Moskvě nebo také pro kolegu Kožíška.

Deset ročníků pořádal festival „Marvin Cup“, což je soutěž pro mladé kouzelníky. Dále je držitelem mnoha cen a vyznamenání, získal například Magický řád od FISMU, cenu Senior Prix, řád Rytíře magické legie a mnoho dalších. Ani teď, v osmdesáti sedmi letech nezahálí a věnuje se mikromagii.

Kdysi v jedné písni bylo: „*Pár kouzel znát je můj ideál...*“.
To byl také můj ideál, za kterým jsem šel a on se mi splnil.

Paměti kouzelníka Zdeňka Dlabala

Autor: Karolína Oliveriusová
Fotografie: Karolína Oliveriusová
archiv Zdeňka Dlabala

fotografie str. 147
archiv Jaroslava Randáčka

